

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เรื่อง การตีความมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๑

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๔๐๐๗.๐๘/๗๓๒ ลงวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๕๒ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า มาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๑ กำหนดให้จัดตั้งกองทุนส่งเสริมและพัฒนาศึกษาสำหรับคนพิการ เพื่อใช้จ่ายในการส่งเสริมและพัฒนาศึกษาสำหรับคนพิการอย่างเป็นธรรมและทั่วถึง คณะอนุกรรมการส่งเสริมการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ด้านกฎหมาย จึงร่างระเบียบคณะกรรมการส่งเสริมการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ว่าด้วยการพิจารณาอนุมัติการจ่ายเงิน การจัดทำรายงานสถานะการเงินและการบริหารกองทุนส่งเสริมและพัฒนาศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. เพื่อให้การจ่ายเงินกองทุนเป็นไปด้วยความถูกต้อง ดังนั้น เพื่อให้ระเบียบดังกล่าวถูกต้องและเป็นไปตามเจตนารมณ์แห่งพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๑ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงขอหารือว่า “ครู ศึกษานิเทศก์และบุคลากรทางการศึกษา” ในหมวด ๓ ส่วนที่ ๑ ข้อ ๑๐ หมายความว่ารวมถึงครู ศึกษานิเทศก์และบุคลากรทางการศึกษาซึ่งมิได้เป็นผู้พิการ แต่เป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่ให้การศึกษาพัฒนาคนพิการด้วยหรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๘) ได้พิจารณาข้อหารือของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยได้รับฟังคำชี้แจงข้อเท็จจริงจากผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการ (สำนักงานปลัดกระทรวงและสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน) แล้ว เห็นว่ามีประเด็นที่จะต้องพิจารณาว่า การที่กองทุนส่งเสริมและพัฒนาศึกษาสำหรับคนพิการที่จัดตั้งขึ้นตามมาตรา ๒๑^๑ แห่งพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้กำหนดวัตถุประสงค์ของกองทุนฯ ไว้แต่เพียงว่า เพื่อใช้จ่ายในการส่งเสริมสนับสนุนและพัฒนาศึกษาสำหรับคนพิการอย่างเป็นธรรมและทั่วถึงเท่านั้น คณะกรรมการบริหาร

ส่งพร้อมหนังสือ ที่ นร ๐๙๐๑/๐๘๑๙ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๒ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

๑ มาตรา ๒๑ ให้จัดตั้งกองทุนขึ้น เรียกว่า “กองทุนส่งเสริมและพัฒนาศึกษาสำหรับคนพิการ” ในสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อใช้จ่ายในการส่งเสริมสนับสนุน และพัฒนาศึกษาสำหรับคนพิการอย่างเป็นธรรมและทั่วถึง โดยกองทุนประกอบด้วย

(๑) เงินและทรัพย์สินที่โอนมาจากเงินกองทุนการศึกษาสำหรับคนพิการตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยกองทุนการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๖

(๒) เงินอุดหนุนจากรัฐบาล

(๓) เงินอุดหนุนจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

กองทุนจะสามารถนำเงินจากกองทุนฯ นี้ไปใช้เพื่อการพัฒนาครู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาซึ่งมิได้เป็นผู้พิการแต่มีหน้าที่ให้การศึกษาพัฒนาคนพิการได้หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๘) ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่า พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๑ มีเจตนารมณ์ที่จะจัดให้คนพิการได้รับบริการและความช่วยเหลือด้านการศึกษาอย่างทั่วถึง ทุกระบบ และทุกระดับการศึกษา^๒ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มาตรา ๒๑ ได้กำหนดให้จัดตั้งกองทุนส่งเสริมและพัฒนาศึกษาสำหรับคนพิการขึ้น เพื่อใช้จ่ายในการส่งเสริมสนับสนุน และพัฒนาศึกษาสำหรับคนพิการอย่างเป็นธรรมและทั่วถึง ซึ่งเมื่อพิจารณาจากเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัตินี้และถ้อยคำในมาตรา ๒๑ ดังกล่าวข้างต้นแล้ว เห็นว่า กองทุนฯ มิใช่กองทุนเพื่อให้การศึกษาสำหรับคนพิการโดยตรงเท่านั้น หากแต่เป็นกองทุนที่จัดตั้งขึ้นเพื่อส่งเสริมสนับสนุนและพัฒนา “การศึกษาสำหรับคนพิการ” ดังนั้น การพัฒนาองค์ความรู้ ตลอดถึงการพัฒนาครู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาที่มีหน้าที่ให้การศึกษาสำหรับคนพิการ เพื่อที่ครู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาเหล่านั้นจะได้มีความรู้ความเข้าใจและสามารถจัดการศึกษาสำหรับคนพิการได้อย่างมีคุณภาพ จึงอยู่ในความมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ของกองทุนฯ ด้วย

เมื่อได้วินิจฉัยข้างต้นแล้วว่า การพัฒนาครู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาที่มีหน้าที่ให้การศึกษาสำหรับคนพิการอยู่ในวัตถุประสงค์ของกองทุนส่งเสริมและพัฒนาศึกษาสำหรับคนพิการ คณะกรรมการบริหารกองทุนจึงสามารถนำเงินจากกองทุนฯ ไปใช้เพื่อการพัฒนาครู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาซึ่งมิได้เป็นผู้พิการแต่มีหน้าที่ให้การศึกษาพัฒนาคนพิการได้

(ลงชื่อ) พรทิพย์ จาละ

(คุณพรทิพย์ จาละ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๔) เงินรายได้ที่ได้จากการออกสลากหรือการจัดกิจกรรม

(๕) ดอกผลและผลประโยชน์ที่เกิดจากเงินหรือทรัพย์สินของกองทุน

(๖) เงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้บริจาคหรือมอบให้

(๗) รายได้บางส่วนจากภาษีของสินค้าและบริการที่เป็นสาเหตุแห่งความพิการตามที่

กฎหมายกำหนด

^๒หมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๑

เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการมีลักษณะเฉพาะแตกต่างจากการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลทั่วไป จึงจำเป็นต้องจัดให้คนพิการมีสิทธิและโอกาสได้รับการบริการและความช่วยเหลือทางการศึกษาเป็นพิเศษตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการ ดังนั้น เพื่อให้การบริการและการให้ความช่วยเหลือแก่คนพิการในด้านการศึกษาเป็นไปอย่างทั่วถึงทุกระบบและทุกระดับการศึกษา จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
สิงหาคม ๒๕๕๒